

לתגובות וזערות: שגיאת 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל,
מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל – לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שַׁבַּת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 130 לשבת 1.2.2014 – תשע"ד אדר א'

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

תְּרוּמָה

לתת או לקחת? (מתוך 'ישא ברכה' גיליון 358)

על הצדיק הקדוש רבי יצחק מקלוש, אחיו של האדמו"ר הקדוש רבי מאיר מפרמישלן זכר צדיקים לברכה, מסופר סיפור נפלא. ביתו של רבי יצחק היה פתוח תמיד לרווחה לכל עובר ושב. פעם נכנס גוי וביקש פרוסת לחם. בבית נמצאו באותה שעה רק חלות שלימות שאפתה הרבנית לכבוד שבת קודש. היא מיאנה לחתוך חלה שלימה כדי לתת ממנה לגוי. כשראה זאת רבי יצחק, אמר לרבנית: "חתכי נא את החלה, דם לא יצא מזה". אישה כשרה עושה רצון בעלה, ומיד פרסה לגוי כדי שובעו. לאחר זמן נסע רבי יצחק להונגריה דרך הרי הקרפטים. לפתע בדרך תפסו אותו גזלנים, לקחו את כל אשר לו והוליכוהו לראש הכנופיה שלהם לחרוץ את גורלו. ראש הגזלנים היה לא אחר מאשר אותו גוי שנתנה לו הרבנית פרוסת חלה. מיד הכיר את רבי יצחק ואמר לאנשיו: "היהודי הזה החיה את נפשי, לכן אל תהרגו אותו ותחזירו לו את כל מה שלקחתם ממנו". השיבו לו השודדים את כל אשר לקחו ממנו ושילחוהו לשלום. כשחזר רבי יצחק לביתו, פנה לאשתו ואמר: "הלא אמרתי לך חתכי נא את החלה, דם לא יצא מזה! סיפור נפלא זה ממחיש לנו את הפסוקים: "שִׁלַח לַחֲמֶךָ עַל פְּנֵי הַיַּמִּים כִּי בָרַב הַיַּמִּים תִּמְצָאֶנּוּ" (קהלת יא, א), וכן את הפסוק (משלי יב, ב): "וַיִּצְדָּקָה תִּצְלִיל מִמָּוֶת". רבים הם האנשים שאינם מודעים לכך, שכאשר הם נותנים צדקה ותורמים את תרומתם למקומות תורה וחסד, הם בעצם מקבלים הרבה יותר מאשר שהם נותנים, וכן נאמר בפרשתינו: "דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבַּנּוּ לְבוֹ תְּקִחוּ אֶת תְּרוּמָתִי", ושאלו מדוע נאמר: וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה? היה צריך לכאורה לכתוב: וַיִּתְּנוּ לִי תְרוּמָה, אלא העניין כמו שאמרנו, שהאדם בעצם לוקח ומקבל הרבה יותר מאשר נותן. וה' יתברך יזכנו להבין דבר זה לאשורו ולהרבות בנתינת צדקה ולהוסיף בתרומות, ונזכה לטובה ולברכה ולגאולה השלימה.

לשם שמיים! (מתוך 'ישא ברכה' גיליון מס' 309)

פרשתנו פרשת תרומה, ופירשו רבותינו ז"ל: "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" – "לִי" לשמי, "תרומה" – הפרשה, יפרישו לי ממונם נדבה". מעשה שהיה בגבאי צדקה שנתדפק על דלת משרדו של עשיר גדול שלא הכירו. הגבאי הוזמן להכנס, לאחר שפתח בדברי שלום ורעות, הפתיע את העשיר במאמר פיו: "באתי לקבל ממך מאה אלף דולר!". העשיר הסתכל עליו כאילו נחת מהירח. כיחכך בגרונו, תפס בעטו וכתב צ'ק בסך חמש אלף דולר! סכום מכובד למדי, להפתעתו לא היתה גבול כאשר גבאי הצדקה, ביקש להזכיר באוזניו, שנית, שמא לא שמע או לא הבין, בא הוא לקחת מאה אלף דולר ולא דולר אחד פחות! העשיר, לא ידע אם לצחוק או לבכות, הבהיר לגבאי היקר, שאומנם אין דרכו לטרב, אך שיחדל לו מנסיון שוא זה. אולם הסכים להגדיל תרומתו לעשרים וחמישה אלף דולר, כאשר ביקש-דרש, שהגבאי ימנע מלחזור על בקשתו בשלישית. או אז הפתיעו הגבאי שביקש ממנו לקרוא לשני אנשים בכדי לבקש מהעשיר סליחה בפניהם. העשיר, סירב באומרו שאין הוא נפגע ולא צריך בקשת מחילה. אך הגבאי בשלו מבקש לקרוא לשני אנשים. לשאלת העשיר מדוע הוא כל כך להוט לבקש סליחה. פתח הגבאי פיו בחוכמה ואמר: תדע לך אדון יקר, כיון שיודע אני את המעלה הגדולה של הצדקה שביקשתי לזכותך בה, ברור לי שכאשר תגיע לעולם האמת ותראה מה עשו בכסף שנתת, ואיזה זכויות כבירות צברת, או אז לא תוכל לסלוח לי מדוע לא שיכנעתי אותך ועמדתי בעקשנותי לגבות את כל המאה אלף דולר, שלשמם הגעת! לכן מבקש אני שני אנשים שיהיו עדים עבורי שאתה מוחל לי בלב שלם! העשיר שהופתע כל כך לא יכל לטרב לדברי הכנים והאמיתיים של הגבאי, ומילא בקשתו במלואה! ובספר "דבר חיים" לצדיק רבי חיים מרדכי מנדבורנה ז"ל, מבואר מתי יוכלו להפריש בני אדם ממונם נדבה ולהופכו על ידי כן מדבר גשמי לרוחני, כאשר ידעו אשר זאת התרומה היא "לִי" כלומר, של ה' יתברך "כי לי הכסף ולי הזהב ומשלי אתם נותנים לי". עיי"ש בדבריו הנפלאים! נזכה לתת צדקה ונדבה לשם שמים, וה' יתברך ישפיע עלינו בכפל כפליים!

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (כב,ה)

מובאת במדרש שאלה: למה נסמכה פרשת תרומה לפרשת משפטים? התשובה לכך היא: זהו מה שכתוב (תהלים קיט, קכא): "עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק". ודברי המדרש הללו טעונים באור – כי לכאורה לא מובן כיצד מבאר הפסוק "עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק" את הסמיכות של פרשת תרומה לפרשת משפטים? הנה, בהמשך לפסוק "עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק" בקש דוד המלך: "בֵּל תִּנְיַחֲנִי לְעֵשְׂקִי". ולכאורה לא מובן מה הקשר בין תחילת הפסוק לסימונו. וכתב לבאר בספר "דעת סופר", שישנם בני אדם המרבים בצדקה מפני שיש להם אופי של רחום וחנון, כי קשה להם לראות אנשים סובלים, ולכן הם מחלקים צדקה לרב. והללו, גם ללא שהתורה היתה מצוה עלינו לתת צדקה, היו חולקים מהונם עם אחרים. ולעומתם ישנם אנשים שמטבעם הם אכזריים, כך שאם התורה לא היתה מצוה עלינו לאהוב את הזולת ולנהוג כלפיו ברחמים, היו הללו ששים ושמים לגרום סבל לאחרים. אלו היו נקלעים למצב שצריך לבצע פסק דין של עיר הנידחת – להרוג את כל יושביה, היו הללו מן הסתם מראשוני המתנדבים.. כיצד, אם כן, נוכל לדעת מהו המניע האמתי של אדם הנותן צדקה – היאך נדע אם הוא עושה זאת מאחר שה' ציוה עליו ולא מפאת אופיו הנאצל? מסתבר מאד שאדם המקיים את כל המצוות – את המצוות הדורשות, כביכול, אכזריות, וגם את המצוות הדורשות, כביכול, רחמנות – אות היא כי הלה מקיים את המצוות לא מפני שזהו טבעו, אלא מפני שה' ציוה עליו, שכן הוא לא נמנע מלקיים את המצוות הדורשות אכזריות, ולא התלהב מהמצוות המתאימות לרחמנות. ועל כך אומר דוד המלך: "עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק", כלומר עשיתי גם משפט, אלו הן המצוות שהן בבחינת דין, וגם צדק, כלומר מצוות שהן בבחינת צדקה וחסד. אם כן מוכח שלא פעלתי על פי הטבע שלי, אלא מתוך רצון לקיים את דבריך, ולפיכך "בֵּל תִּנְיַחֲנִי לְעֵשְׂקִי", שלא יאמרו עלי שאני אכזרי או רחמן, וקיימתי רק את המצוות שהאופי שלי רודף אחריהן. ועל פי זה מיישבים היטב דברי המדרש. כוונת השאלה למה נסמכה פרשת תרומה לפרשת משפטים, היתה להקשות, שאין לכאורה קשר בין השנים, שהרי פרשת משפטים עוסקת בדינים – ב"מִשְׁפָּט", ואלו פרשת תרומה מבססת כלה על מתן תרומות של בני ישראל, ועל כך הוא משיב, כי הפסוק "עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק" מבאר את הקשר, דהיינו כמו שרודד אמר על עצמו שעשה את שני סוגי המצוות, והן יחדיו מעידות על כוונתו לשם שמים, כך עם ישראל, כשהוא מקיים את שני סוגי המצוות, עדות היא לכך שכוונתו לשם שמים.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (כב,ה)

חז"ל דרשו: 'תנא דבי רבי ישמעאל': "וכפטיש יפצץ סלע" (ירמיה כג,כט) מה פטיש זה נחלק לכמה ניצוצות אף כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה נחלק לשבעים לשונות" (שבת פח). משמע שאפשר ללמוד ולהבין מפסוק אחד שני דרכים לעבודת ה'. הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק זי"ע והרה"ק רבי יצחק מוורקא זי"ע נבדלו מאוד בדרכיהם. רבי מנדלי היה מתבודד וישב שנים רבות סגור ומסוגר בחדר מבודד ומרוחק מהכל. וכנגד זה היה הרה"ק מוורקא זי"ע חי תמיד בתוך קהל חסידיו בתפילות ובסעודות מרעים בחביבות ובחמימות. יום אחד נפגשו שני הצדיקים ונכנסו בשיחה בעניינים העומדים ברומו של עולם. שאל רבי יצחק את רבי מנדלי: "על שום מה מתבודד הוא מן העולם?" השיב לו רבי מנדלי: "דרכי, מרומזת בפרשת השבוע: "וַיִּקְחוּ לִי" – בשעה שיהודי רוצה לעלות על הדרך הנכונה כדברי רש"י; 'לשמי', שרוצה לעלות על דרך השם, הרי שהעצה לכך היא; "תְרוּמָה", יתרומם ויפרוש מכל הבריות, לא רק מבני אדם רעים אלא גם מן הטובים ואפילו; "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ", רק כך יוכל להגיע אל עבודת השם". השיב לו על כך רבי יצחק: "אף דרכי מרומזת בפרשת השבוע ובאותו פסוק עצמו: "וַיִּקְחוּ לִי", שעה שיהודי רוצה לעלות על הדרך הנכונה וכדברי רש"י; 'לשמי', על דרך השם, הרי שהעצה האחת לכך היא; "תְרוּמָה", שיהיה לוקח תרומה מכל יהודי ויהודי וילמד מכל אחד ואחד, מתחבר עם כל אחד ואחד, אבל לא עם הרעים אלא עם הטובים הלבבים; "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ", רק בדרך זו יוכל להגיע אל עבודת השם.

סיפר רבי ראובן קרלנשטיין שליט"א: פעם פגש את הרב צבי וולף כשיצא מביתו של הסטייפלר, והיה ניכר עליו שהוא מאושר. שאל אותו רבי ראובן: "מדוע הנך כל כך שמח?" והרב וולף סיפר: "הסטייפלר הסכים לקבל ממני כסף!" באותה תקופה, נפטר בגיל צעיר חתנו של הסטייפלר והשאיר אחריו שמונה יתומים. העול של לחתן את כולם נפל על כתפי הסטייפלר, וכמובן שרבים שמחו לתרום לו עבור מטרה נעלה זו. אולם הסטייפלר לא לקח מכל אחד... הוא רצה שהכסף המיועד לנישואי היתומים יהיה כסף כשר בלבד. כשהרב וולף נתן והסטייפלר הסכים לקחת ממנו – היה בכך, בעצם, אישור שהכסף שלו הוא כסף כשר... לכן לא היה מאושר יותר ממנו בעולם! כי אכן, כש"אדם חשוב" מוכן לקבל כסף – זו הנאה גדולה לנותן, והיא עבורו כלקוחה. בדרך זו יתפרש גם הפסוק שלפנינו: הקב"ה אומר לישראל 'תנו לי תרומה', אם הקב"ה מוכן לקחת כסף מיהודי, נחשב הדבר שהיהודי לוקח ולא נותן. לכן כתוב "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה", כי בעצם הם נהנים מכך שהקב"ה מקבל מהם את התרומה. (מתוך 'ומתוך האור').

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (כב,ה)

'רק מזה שנותן לצדקה נשאר שלו' – כיוצא בזה דרש גם החפץ חיים זצ"ל (בספרו עה"ת) בפסוק "ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהיה" (במדבר ה-י) כלומר: מה שמקדישים למצוות ה' ומה שמפרישים למצוות ה' ומה שמפרישים לצדקה, זה בלבד ממון שלו. רק מה שמקדיש ומה שנותן נשאר שלו! וסיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל שבילדותו בעיר קריניק, הסביר רב העיר הגאון רבי חזקיהו יוסף מישקובסקי זצ"ל את הרעיון הזה לילדים באמצעות "חידה", וכך שאל אותם: היו חמשה נרות דולקים. הלך אדם וכיבה שניים. כמה נשארו? כל הילדים ענו במקלה: "שלושה". "טעיתם" – אמר בנועם – "נשארו שניים!" לא הבנו "הכיצד"? "פשוט" – השיב – "השלושה דלקו ודלקו עד שכלו. והשניים, היו אלו שניצלו ונשארו!" "מבינים אתם" – אמר במתק שפתיו – "יש לאדם סכום כסף, והוא מפריש ממנו לצדקה. לכאורה, החסירו מעצמו, אבל בסופו של דבר הכסף יכלה ואילו הצדקה עומדת לעד!"

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתֶם זֶהָב וְכֶסֶף וְנִחְשֹׁת: (כה,ג)

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתֶם – סופי תיבות תְּרוּמָה – בא לרמוז לאדם, על הנהגת הקב"ה שהיא מידה כנגד מידה, מי שיתן תרומה, סופו שגם לו יתנו בסוף תרומה, ולא ישאר נזקק. בדרך אחרת בספר "קרית ארבע" מבאר הרב רחמים חורי זצ"ל שסופי תיבות תְּרוּמָה בא לרמוז על מה שאמרו חז"ל על הפסוק במשלי (כא,כא): "רִדְף צְדָקָה וְחָסֵד יִמְצָא חַיִּים צְדָקָה וְכָבוֹד", שמי שנותן צדקה ה' מזמין לו אפשרויות נוספות לעשות צדקה. כמו כן כאן בפסוק שלנו, אם אדם נותן תְּרוּמָה, אז יזכה שבסופי תיבות יהיה לו עוד תְּרוּמָה, שה' ימציא לו הזדמנויות נוספות. עוד אפשר לרמוז: שלפני שיש לאדם כֶּסֶף הוא עָנִי וזה רמזו כי האותיות שלפני כֶּסֶף הם אותיות עָנִי: לפני כ' אות י', לפני ס' אות נ', לפני פ' אות ע', ואחרי שלאדם יש כֶּסֶף נכנס בו יצר הרע של שמירת הממון לעצמו, ולכן רמזו האותיות אחרי כֶּסֶף הם עֵצֶל – (אחרי כ' אות ל', אחרי ס' אות ע', אחרי פ' אות צ'). כי אז היצר הרע גורם לאדם לעשות חשבונות עם עצמו וגורם לו "להתעצל" ולפספס את המצווה מלתת את ממנו לעניים.

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם (כה,ח)

פירש הרב "מי מנוחות", הגאון רבי רפאל ברדוגו זצ"ל: בגמרא "ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם". מסכת "הגיגה" אמרו חכמינו ז"ל שה"דורש אל המתים", זה המרעיב עצמו ולן בבית הקברות כדי שתשרה עליו רוח טומאה. וכשהיה רבי עקיבא מגיע לפסוק זה, היה בוכה ואומר: ומה מי שעושה כאלו דברים מבהילים רק כדי שתשרה עליו רוח טומאה, רוח טהרה על אחת כמה וכמה שיזכה לכך!!! והיא אכן שורה עליו... מי שמתאמץ בכל כוחו כדי שתשרה עליו וזהו שרמוזה כאן התורה הקדושה: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ", כאשר שהקדוש ברוך הוא ישרה עליו שכנתו!!! ולהתגבר על יצרו הרע, אז ודאי שיזכה הוא ל"וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם", מחליט אדם בהחלטה נחושה לעשות כל שביכולתו לקדש עצמו.

וַעֲשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים (כה,י)

אמר הרה"ק בעל הדברי ישראל זיע"א – רמז נפלא יש כאן לדברי הרמב"ם המפורסמים "אין יצר הרע וכו' בא על האדם אלא בלב הפנוי מן החכמה", שכן "אֲרוֹן" – הוא מורה על עסק התורה שהיה מונח באֲרוֹן, ובאה התורה ואומרת: "עֲצֵי שִׁטִּים" – התורה הוא "עצה" להסיר ה"שטויות" והבלי עולם הזה, כמאמר הכתוב (תהילים יט,ח): "עֲדוֹת ה' נֶאֱמָנָה מִחִפְיֹת פִּתִּי..."

וְצִפִּיתְּ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִפִּית וּמַחוּץ (כה,יא)

דרש רבי זלמן מז'טיל זצ"ל: תחילה צריך אדם להיות זָהָב טָהוֹר "מִפִּית", היינו לצאת ידי שמים, רק אח"כ ידאג להיות זָהָב טָהוֹר גם מבחוץ, כלומר: לצאת ידי הבריות. אם יתחיל אדם לדאוג תחילה לצאת ידי הבריות, לעולם יהיה חושש שמא טרם יצא ידי חובתו, עד שכל ימיו לא יספיק לצאת ידי שמים בשלימות.. (תורת הפרשה).

וְצִפִּיתְּ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִפִּית וּמַחוּץ (כה,יא)

רבי יוסף דב סלוביזציק זצ"ל בספרו "בית הלוי" רואה בצווי זה פניה אל פרנסי הציבור ונותני הצדקה המחזיקים ביד תלמידי החכמים, שמלבד סיפוק צרכי המזונות יש לדאוג לו גם לצרכי כבודו במלבושים ודירה וכיוצא בזה, ואל יאמרו הן די לתלמיד חכם אם אספיק לו צרכי מזונותיו שיהיה לבו פנוי ללמוד, אבל מה לו

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ולתלמיד חכם ולכבוד, ולמה לי להרבות בהוצאה עבורו שיהיה מכובד. ולזה צייתה התורה "מבית ומחוץ תצפנו". שיהיה התלמיד חכם נאה גם מבחוץ. לא די לצפותו 'מבית' שיהיה לו בביתו מה לאכול, אלא גם 'מבחוץ' תצפנו' שיהיו התלמידי חכמים נאים בעיני הבריות במלבושם ובדירתם ובכל עניניהם.

וְהָיוּ הַפְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַפְּפֶרֶת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו אֶל הַפְּפֶרֶת יִהְיוּ פְּנֵי הַפְּרָבִים (כה,ב)

כל אדם מישראל צריך לחתור בחיים להשגת שתי תכונות באישיותו: מצד אחד עליו להיות בין "פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה" – להימנות עם השואפים לעלות מעלה מעלה ולחתור בהתמדה לאורח – חיים של קדושה וטהרה, ומצד שני עליו לקיים "וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו" – להתבונן בכל הנעשה בסביבתו הקרובה והרחוקה, ובשעת הצורך להושיט עזרה נדיבה לכל הנצרך. ועוד אומרים חכמי ישראל: עשרת הדברות היו כתובים על שני לוחות אבנים, על לוח האחד נחרתו המצוות שבין אדם למקום, ועל הלוח השני נחרטו המצוות שבין אדם לחברו. על כך רומזת התורה ככתוב: "וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו", ופירושו: שני הלוחות חייבים להיות צמודים זה לזה פנים אל פנים, ואין להפריד את המצוות שבין אדם לחברו מן המצוות שבין אדם למקום. השגת השלמות ע"י כל יהודי מתגשמת אפוא בקיום כל מצוות התורה כחטיבה אחת (פרפראות התורה).

וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו (כה,ב)

בפרשתנו כתוב על הכרובים שהיו "וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו", ומאידך בספר דברי הימים נאמר על הכרובים "וּפְנֵיהֶם אֶל הַבַּיִת", הגמרא במסכת בבא בתרא מתרצת את הסתירה, בזמן שישראל עושים רצונו של מקום "פְּנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו", ובזמן שאין ישראל עושים רצונו של מקום "פְּנֵיהֶם אֶל הַבַּיִת". רבי יצחק אלחנן זצ"ל רבה של קובנה הטעים בדברים נפלאים את מאמר חז"ל הנזכר, אמתי הוא הזמן שישראל עושים רצונו של מקום, "כְּשֶׁפְּנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו", כשכל אחד חי את השני, ואכפת לו מהשני ודואג לצרכי השני, זהו עצמו הזמן של ישראל עושים רצונו של מקום! ומהו הזמן של אין עושים רצונו של מקום "כְּשֶׁפְּנֵיהֶם אֶל הַבַּיִת", כלומר כשכל אחד חי לעצמו ודואג רק לקבל לעצמו ולא אכפת לו משכנו ומחברו זה עצמו הזמן של "אין ישראל עושים רצונו של מקום".

וְהָיוּ הַפְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה... וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו (כה,ב)

האדם חייב להצטיין בהתנהגותו בכל התחומים. עליו להיות בבחינת "פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה", נזהר במצוות שבין אדם למקום, ובו בזמן להיות בבחינת "וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו" – נזהר בדברים שבין אדם לחברו. (עוללות אפרים).

וְעֲשִׂיתָ מְנֻרַת זָהָב טְהוֹר (כה,לא)

ראיתי בחידושי תורה של אבי מורי זצ"ל בשם קדמון אחד שהקדים שולחן למנורה, מאותו טעם שאמרו חז"ל על שהקדים זבולון ליששכר: לפי זבולון הוא המחזיק לומדי תורה, וראוי להקדימו לפני הלומדים, ושולחן מרמז על המחזיק ומנורה על העוסק בתורה, כמאמרם ז"ל (ב"ב כה): הרוצה להעשיר יצפין להחכים ידרים, וסימנך מנורה בדרום ושולחן בצפון. והיקשה: אם כן למה הקדים הכתוב ארון לשולחן? – נראה לי לומר, כי יש שני סוגי תלמידי חכמים: סוג אחד שאינו צריך בכלל שיחזיקו אותו כמו ר' חנינא בן דוסא, שעליו נאמר כל העולם ניזון בשבילו. סוג שכזה הוא קודם לכל. שהרי העולם צריך לו והוא אינו צריך לעולם. ויש סוג שני של תלמיד חכם, שצריך לאיזה זבולון שיפרנסו, אז המחזיקו קודם לו. ולכן ארון הקודש שבו הלוחות ואשר עמד בקדשי הקדשים, מרמז על תלמיד חכם כר' חנינא בן דוסא, הוא קודם לשולחן ולמנורה, אבל המנורה מרמזת על תלמיד חכם שאינו מסוג זה וצריך למחזיק – השולחן קודם לה. (כתב סופר).

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רוית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.